

Arrest

nr. 87 709 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. BLOMME, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Tweede verzoekende partij dient namens haarzelf en haar familie, waaronder haar echtgenoot (eerste verzoekende partij) een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op 30 juni 2010, aangevuld op 22 september 2011.

Op 23 april 2012, met kennisgeving 7 mei 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.06.2010 en 22.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

T., Z. (R.R.: (...))

nationaliteit: Kosovo

geboren te Mojstir op (...)

T., B. (R.R.: (...))

nationaliteit: Kosovo

geboren te Rakosh op (...)

(...)

adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan in haar aanvraag. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 11.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot de volgende conclusie:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van voornoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen aan:

"Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM."

Het middel luidt als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat in het verzoekschrift werd opgeworpen dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en deze een tegenindicatie uitmaken voor de mogelijkheid tot terugkeer.

Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 15.07.2011.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat immers dit aspect ten zeerste van belang is bij de beoordeling van de mogelijke behandeling en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling in Kosovo.

Dat immers duidelijk is dat wanneer de pathologie is ontstaan in Kosovo en bij een terugkeer onmiddellijk zal verergeren tot levensbedreigende proporties, de beste behandeling los van beschikbaarheid of toegankelijkheid van behandeling in Kosovo zelf, erin bestaat verzoekster niet te doen terugkeren naar haar geboorteland en dus niet de traumatische gebeurtenissen van destijds waardoor nu posttraumatische stress aan de orde is, opnieuw op te rakelen.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur in zijn advies van op omstandige wijze motiveert dat de adequate medische zorgen beschikbaar zijn en toegankelijk zijn voor verzoekster in Kosovo. Dat wordt door verzoekers geenszins betwist.

De verwerende partij merkt op dat het middel er in wezen toe is beperkt hypothesen te maken over de mogelijke ontwikkeling van verzoeksters depressie na terugkeer in Kosovo. Het loutere feit dat de oorzaken van haar depressie getraceerd kunnen worden in Kosovo, betekent niet noodzakelijk dat het hele Kosovaarse grondgebied voor haar traumatiserend zou zijn. Te meer, nu blijkt dat wel degelijk adequate verzorging mogelijk is, maakt dat uit dit element niet kan worden afgeleid dat verzoeksters toestand bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal verslechteren in die mate dat dit een reëel risico zou inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In het middel wordt uitgegaan van een loutere hypothese.

Het is aldus niet van aard de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

Het middel is ongegrond. "

2.1.3. De verzoekende partijen voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan, die in casu een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden beslissing niet te hebben geantwoord op hun schriftelijke argumentatie die nochtans doorslaggevend was. Zij houden voor dat werd opgemerkt dat de psychische aandoening waaraan de tweede verzoekende partij lijdt is ontstaan wegens de traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. Ook het medische verslag waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bevat geen antwoord op dit pertinent argument, terwijl de arts-attaché vaststelt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit. De pathologie is ontstaan in Kosovo. Bij terugkeer zal deze verergeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat in een brief van 13 april 2012 wordt verwezen naar de ernstige depressie van de eerste verzoekende partij die een aantal zelfmoordpogingen achter de rug zou hebben. Er wordt gesteld dat zij onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst, *“temeer de hierboven nader omschreven ernstige pathologie juist is ontstaan door feiten/toestanden die hij heeft ondergaan in zijn geboorteland”*. Evenwel blijkt uit de hoofding van de bestreden beslissing dat deze niet de aanvraag van de eerste verzoekende partij tot voorwerp heeft, doch de aanvraag van de tweede verzoekende partij van 30 juni 2010 met actualisatie van 22 september 2010, die enkel handelt over de tweede verzoekende partij.

In de aanvraag van 30 juni 2010 van de tweede verzoekende partij wordt gesteld dat zij aan een depressie lijdt, maar het ontstaan ervan wordt niet gelinkt aan het bestaan van enige traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst, zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was hierop te antwoorden. Evenmin gebeurt dit in de aanvulling. Wel wordt gesteld in de aanvraag dat zij in Kosovo behandeling en begeleiding kreeg die evenwel ontoereikend was. Ten onrechte verwijten de verzoekende partijen de verwerende partij dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het ontstaan van een pathologie in Kosovo door traumatische gebeurtenissen die de ziekte zou verergeren bij terugkeer. Voorts beantwoordt de bestreden beslissing op duidelijke en uitvoerige wijze dat de behandeling van de medische problematiek van de tweede verzoekende partij wel degelijk mogelijk is in het land van herkomst. De arts-attaché heeft een uitvoerig verslag opgemaakt waaruit blijkt welke behandelingen voorhanden zijn en maakt melding van de bronnen waarop zij zich steunt om tot deze conclusie te komen. Deze bronnen bevinden zich in het administratief dossier. De loutere algemene ontkenning van dit gegeven zonder enig begin van bewijs of ontkrachting van de bronnen die de arts-attaché gebruikt vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt uit de stukken het ontstaan van de medische problematiek van de tweede verzoekende partij. Voorts voeren de verzoekende partijen geen concrete kritiek aan met betrekking tot wat de arts-attaché hetzij de bestreden beslissing stelt.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vastgesteld.

Verder voeren de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het door de verzoekende partijen aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert hij enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*,

Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet. De verzoekende partijen voeren geen andere grieven aan dan deze die hoger werden besproken, zodat het redelijkheidsbeginsel niet geschonden kan worden geacht.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, steunen de verzoekende partijen zich weerom op het feit dat zij zouden bekend gemaakt hebben dat de medische problematiek zou voortvloeien uit traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. Dit is een vage niet vooraf meegedeelde bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Dergelijke algemene bewering volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Tot slot wijst de Raad erop dat er bovendien geen schending van artikel 3 EVRM is wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Al zou de gezondheidszorg in Kosovo niet optimaal zijn, wat in casu niet is aangetoond, dan houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Blijkens het middel voeren zij tevens de schending van de formele motiveringsplicht aan.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening een reëel risico kan inhouden voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie, enkel een opsomming werd gegeven van redenen waarom er behandeling aan de orde zou kunnen zijn in Kosovo, doch hierbij totaal over het hoofd ziend dat de oorzaak van de pathologie nu juist in Kosovo gelegen is.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch geenszins standpunt in genomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terug keer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet zou kunnen afwijzen.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij merkt op dat verzoekers in wezen hun uiteenzetting van het eerste middel hernemen. Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar het antwoord op het eerste middel. De verwerende partij herhaalt dat de evolutie van de pathologie in het land van herkomst een zuiver hypothetisch gegeven is, bovendien is er adequate medische verzorging beschikbaar en toegankelijk. Met hypothetische beschouwingen over een mogelijke evolutie van de aandoening, tonen verzoekers niet de onwettigheid van de bestreden beslissing aan. Het middel is derhalve ongegrond.”

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar de feitelijke grondslag: de aanvraag wordt ongegrond verklaard omdat voor de medische problematiek die is aangehaald in de aanvraag van 30 juni 2011 en in de latere aanvulling en die de tweede verzoekende partij betreft een behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partijen herhalen hun grief dat geen advies werd verleend aangaande de gevolgen van een terugkeer op de aangehaalde pathologie en dat over het hoofd werd gezien dat de oorzaak van de pathologie juist in Kosovo gelegen is.

Derhalve volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Er wordt herhaald dat de ongestaafde bewering van de verzoekende partijen dat de pathologie van de tweede verzoekende partij haar ontstaan en haar oorzaak in Kosovo vindt niet werd meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat op dit concreet element niet moest geantwoord worden. Er wordt herhaald dat de arts-attaché op uitvoerige wijze heeft onderzocht waarom de medische problematiek van de tweede verzoekende partij kan behandeld worden in Kosovo, argumentatie die in het verzoekschrift niet met het minste concrete element wordt weerlegd.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel tonen de verzoekende partijen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen aan: *“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORG VULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING.”*

Het middel luidt als volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

Door de arts-geneesheer wordt er enkel een opsomming gegeven inzake de toegankelijkheid en beschikbaarheid van medische behandeling in Kosovo, zonder evenwel rekening te houden met de dagdagelijkse realiteit in Kosovo, waarbij er een immens verschil is tussen de theorie die mooi oogt op papier, en anderzijds de realiteit die totaal anders is en die erin bestaat dat zelfs de meest noodzakelijke behandeling en medicatie niet voorhanden is in Kosovo, steeds een van de armste regio's in Europa, en thans volledig op zichzelf aangewezen.

Het oogt mooi op papier om te stellen dat de nodige medicamenten aanwezig zijn, als in de realiteit deze ofwel niet aanwezig zijn ofwel totaal onbetaalbaar.

Het oogt mooi op papier om te stellen dat iemand maar moet werken om in zijn levensonderhoud te voorzien, als geweten is dat er een werkloosheidsgraad tot meer dan 40 % actueel aan de orde is in Kosovo.

Het oogt mooi op papier te insinueren dat er wel nog familie zal zijn in Kosovo, terwijl in werkelijkheid alle familieleden Kosovo zijn ontvlucht.

De realiteit bestaat erin dat de familieleden van verzoekers alle verblijfspapieren hebben gekregen voor het buitenland, zo ondermeer de zus van verzoekster die gehuwd is met dhr. A. B.(...), en die over legaal verblijf beschikt in België.

Als verzoekers een beroep willen doen op de steun van hun familie, dan dienen zij te blijven waar zij zijn.

Het feit dat er aanzienlijke investeringen zouden gebeuren, belet niet dat de actuele toestand abominabel is en personen zomaar aan hun lot worden overgelaten, wat in de toestand van verzoekster ten zeerste nefast zou zijn.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij merkt op dat verzoekers zich beperken tot algemene, niet gestaafde beweringen omtrent de situatie. Dergelijke beweringen zijn niet van aard de in het medisch advies omstandig gedocumenteerde bevindingen te weerleggen.

Het middel is ongegrond.”

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM betreft laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten op welke wijze ze deze bepaling geschonden zien. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 io. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor de in dit middel aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

Waar de verzoekende partijen stellen: *“Door de arts-geneesheer wordt er enkel een opsomming gegeven inzake de toegankelijkheid en beschikbaarheid van medische behandeling in Kosovo, zonder evenwel rekening te houden met de dagdagelijkse realiteit in Kosovo, waarbij er een immens verschil is tussen de theorie die mooi oogt op papier, en anderzijds de realiteit die totaal anders is en die erin bestaat dat zelfs de meest noodzakelijke behandeling en medicatie niet voorhanden is in Kosovo, steeds een van de armste regio's in Europa, en thans volledig op zichzelf aangewezen. Het oogt mooi op papier om te stellen dat de nodige medicamenten aanwezig zijn, als in de realiteit deze ofwel niet aanwezig zijn ofwel totaal onbetaalbaar.”*, dient er verwezen te worden naar de bronnen waarop de arts-attaché zich steunt en die door het uiten van een loutere ontkenning niet worden ontkracht. Aldus is vastgesteld dat de medicijnen gratis worden verschaft aan de personen die ze nodig hebben. Mensen

met een chronische aandoening genieten gratis zorg en medicatie zodat indien er geen inkomen uit arbeid kan verworven worden, tweede verzoekende partij nog kan rekenen op behandeling van de medische problematiek. Bovendien wijst het medisch verslag erop dat er geen aanwijzing is dat de meerderjarige zoon arbeidsongeschikt is en dat personen met de leeftijd van 22 nog toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Ook wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen een beroep kunnen doen op de IOM, onderdeel van de bestreden beslissing dat niet wordt betwist. De argumentatie over het al dan niet aanwezig zijn van vrienden en familie in Kosovo is overtuigend derwijze dat kritiek hiertegen gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn niet geschonden.

Voor wat de aangehaalde schending van de rechten van verdediging betreft volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geenszins een schending van de door hen aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN